

*Задовго Ви томилися в тюрмі,
На волі з вільними шукайте згоди.
Та спершу об'єднайтеся самі,
Бо не позичить Вам ніхто свободи!*
Дмитро Павличко

РОЗДУМИ В СЛУХ

Дорогі друзі!

Повернувся з Польщі. Де був по завданню керівництва вузу, з метою узгодження питань подання проекту на грант ЄС. Заспокоюю деяких колег. Я поки не на передовій, так як не мобілізований за віком. Але, я сам себе мобілізував і регулярно працюю над зміцненням бойової готовності нашого війська. Сьогодні в п'ятий раз побував на лінії фронту в наших бійців під Армянськом. Бойовий дух і зведені укріплення все більше переконують в тому, що для ворога вірогідне вторгнення не буде простою прогулянкою, як по Криму.

Щиро дякую Вам, що відгукнулися на моє прохання про допомогу нашому війську, яке розгорнуто на лінії фронту в безпосередній близькості від населеного пункту Армянськ.

Минулий раз посильна допомога склала від 50 до 500 гривень. Загальна сума : **2650** гривень. На дані кошти я придбав (відповідно до діючих заявок військових): бінокль (310 грн.), черевики сім пар (1190 грн.), ліхтар тактичний (218.55 грн.), пила бензинова (542.23 грн.), олива до пили (49.37 грн.), мішок спальний дві штуки (193.80 грн.), намет двохмісний (128.80 грн.). Всього витрачено коштів: **2632.75** грн. Таким чином, залишок склав: 17 грн. 25 коп.

Зберігаючи коректність щиро дякую:

Нікілеву Олександрю – д.і.н., професору Дніпропетровського національного університету ім. Олеся Гончара; **Гаврилюку** Олександрю – к.і.н., доценту Східноєвропейського національного університету ім. Лесі Українки (Луцьк); **Співаковському** Олександрю – д.пед.н., професору, першому проректору Херсонського державного університету; **Рудишину** Сергію – д.біол.н., професору Глухівського національного педагогічного університету; **Гиричу** Ярославу – к.і.н., доценту, завідувачу кафедри історії України Глухівського національного педагогічного університету; **Котляру** Юрію – д.і.н., професору, завідувачу кафедри історії Чорноморського державного університету ім. Петра Могили (Миколаїв); **Страшнюку** Сергію – к.і.н., доценту, керівнику центру болгаристики Харківського національного університету ім. В. Каразіна; **Мавріну** Олександрю – к.і.н., с.н.с., заступнику директора Інституту української археографії та джерелознавства ім. М.С.Грушевського; **Хмель** Анасасії – к.і.н., ст. викладачу кафедри міжнародних відносин та зовнішньої політики Чорноморського державного університету ім. Петра Могили (Миколаїв); **Морозовій** Ользі – к.і.н., доценту, докторанту Інституту української археографії та джерелознавства ім. М.С.Грушевського; **Тригубу** Олександрю – д.і.н., доценту, завідувачу кафедри міжнародних відносин та зовнішньої політики Чорноморського державного університету ім. Петра Могили (Миколаїв).

Чергова сума зібрана впродовж тижня склала **1655** грн. 25 коп. (це із додаванням залишку). Посильна допомога склала від 100 до 300 грн. На дані кошти я для військових придбав: каву розчинну (29 грн. 99 коп.), акумулятор СТ60 (532 грн. 80 коп.), ліхтар тактичний (244 грн. 80 коп.), черевики чотири пари (680 грн.), печатки три пари (48 грн.), навушники (60 грн.). Таким чином витрачено: **1595** грн. 59 коп. Залишок складає: 59 грн. 66 коп.

Щиро дякую: Дмитру **Буріму** – к.і.н., старшому науковому співробітнику, вченому секретарю Інституту української археографії та джерелознавства імені М.Грушевського НАН України; Костянтину **Новохатському** – співробітнику Інституту рукописів Національної бібліотеки ім. В.Вернадського НАН України; Ларисі **Лехан** – к.і.н., доценту Криворізького

національного університету; Варфоломію **Савчуку** – д.і.н., професору, завідувачу кафедри Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара; Ірині **Ткаченко** – к.і.н., доценту Сумського національного університету банківської справи; Ользі **Морозовій** – к.і.н., доценту, докторанту Інституту української археографії та джерелознавства імені М.Грушевського НАН України; Аллі **Кучеренко** – к.і.н., доценту Херсонського державного університету; Олександру **Тригубу** – д.і.н., доценту, завідувачу кафедри міжнародних відносин та зовнішньої політики Чорноморського державного університету ім. П.Могили; Віктору **Погромському** – к.і.н., ст. викладачу кафедри міжнародних відносин та зовнішньої політики Чорноморського державного університету ім. П.Могили; Ользі **Гайдай** – к.і.н., доценту, докторанту Чорноморського державного університету ім. П.Могили; **студентам** спеціальності міжнародні відносини : 591 група, 291 група, 491 група, 492 група. 12 квітня 2014 р. о 17.52 на мій рахунок Приватбанку отримано суму на допомогу нашому війську. Нажаль, я поки не знаю хто її перерахував. Тому, дякуючи Вам, прошу дайте знати від кого ця сума надійшла. Окрім того виділив кошти на підтримку нашого війська Ярослав **Мокляк** – доктор історичних наук, професор Ягеллонського університету (Краків, Польща).

Таким чином, зібрано 850 гривень, плюс залишок з минулого разу 59 грн. 66 коп.. **Всього: 909** грн. 66 коп. Витрачено мною: пальне для автомобіля – 257 грн. 53 коп., тактичний ліхтар – 150 грн., черевики три пари – 540 грн., кепки формені літні чотири – 128 грн. **Всього** витрачено: **1075** грн. 53 коп.

Хочу подякувати Вам за довіру. Я продовжую співпрацювати з нашими військовими, які самовіддано захищають мир і спокій. Сподіваюся, що відгукнуться й інші колеги та внесуть посильну лепту в допомогу розташованим під Армянськом підрозділам.

Чи має Україна «лягти» під Путлера¹²³?

Із важким серцем пишу ці рядки. Адже поставив перед собою запитання і, очевидно, здогадуюся яка буде відповідь. Не втішними і тривожними є повідомлення зі Сходу – чергова зрада ментів у Донецьку і захоплення при потуранні все тих же ментів адміністративних будівель у Костянтинівці сьогодні. Таке враження, що БЮТ злив Крим, а тепер зливає Схід. Південь наступний?

Пам'ятаю як тішилися у 1991 році, здобувши незалежність. Особливі сподівання сповнювало те, що вона дісталася без кривавого протистояння. Майже в єдиному пориві народ захотів «запанувати у своїй сторонці». Ніщо просто так не дається. Своєрідною платою за незалежність стали втрата заощаджень, золотовалютних резервів, власності за кордоном, вимушене сусідство з ЧФ (який, зрештою «по-братськи» поділили)... Як показав час, ті народи на пострадянському просторі, що провели люстрацію досягли значних здобутків у своєму поступі. Компартійна номенклатура, що вправно долучилася до самостійницьких процесів та її опоненти уникнули люстраційних процесів. Непрозорість влади, підклимні домовленості учасників політичного процесу, конфіскаційна приватизація, рекет і рейдерство неминуче вели до кланового принципу в побудові владних інститутів. У такій ситуації правила гри починають диктувати олігархи та кримінальні елементи, організовані в різноманітні угруповання, в тому числі за партійною ознакою (кримінал прийшов у всі владні інститути). Найбільш випукло проявилось протистояння «дніпропетровських» та «донецьких».

Народ України позбавлений через вибори вільно обирати на початку ХХІ ст. змушений був втягнутися у вуличне протистояння, стаючи суб'єктом маніпулювання з боку політичних сил. Процеси поступової внутрішньої дестабілізації співпали зі змінами на російському політичному Олімпі, який має в своїх руках «компромат» на багатьох ключових політичних гравців нашої держави. Приведення з другої спроби до влади підконтрольного В. Путіну очільника партії регіонів поклало початок згорання дрейфу України за невизначеним курсом. Приставлені з Москви «смотрящі» разом із активом компартії та партії регіонів

1 Путлер – В.В. Путін – ідеолог та провідник російського фашизму

цілеспрямовано провадили демонтаж державних інститутів (доведення до жалюгідного стану армії, зміцнення каральних підрозділів міліції та СБУ, нав'язування стереотипів мислення за допомогою попси, перелицювання підручників з історії, формування загонів гопників, підготовка в Росії на спеціальних базах типу «Вистріл» з числа місцевих диверсантів та заколотників, неприхований шпіонаж та збір компромату на корумпованих чиновників, підкуп тощо).

Виснажений протистоянням із Майданом, загнаний у безвихідь зовнішніми запозиченнями режим змушений поступитися частиною владних повноважень. Регіонали з комуністами отямившись після перших тижнів паніки продовжують свою антиукраїнську діяльність у Верховній Раді. Їх бойові загони оплачених тітушок разом із російськими диверсантами після анексії Криму тероризують населення Сходу. В цих умовах вчорашня опозиція проявляє нездатність захистити інтереси держави та мирних мешканців. Задекларована «антитерористична» операція нагадує «дивну війну», яку ми спостерігали в березні у Криму. Що робити в такій ситуації? «Лягти» під Путлера?

Вихід єдиний, в самоорганізації українців.

Є.Сінкевич 20/04/2014

Як ся маєш, Ринат?

Впродовж 2013-2014 рр. події в Україні змінюються як у калейдоскопі: підписуємо асоціацію, не підписуємо асоціацію, мирне стояння на Майдані, небесна сотня, анексія Криму, тривожні події на Сході країни. Пересічному українцю зачасти важко збагнути, що відбувається на Луганщині та Донбасі. Що то за самопроголошені «республіки», як довго триватиме «антитерористична операція»?

Якщо історична область Слобідська Україна (Харківська, Сумська та частково Луганська область, окраїни Білгородщини і Воронежчини) сформувалася впродовж XVII-XVIII століть, то формування Донбасу як економіко-територіальної одиниці тривало впродовж кінця XVIII – початку XX століття. Українські козацькі дозори з Харкова, Ізюму та інших містечок-укріплень активно проникали на терени сучасного Донбасу. До порівняно нечисленного місцевого населення з приєднаного до Росії (1783 р.) Криму цариця наказала переселити греків, ассирійців, вірменів. У першій половині XIX століття значна частина Слобожанщини і південно-східні терени від неї активно розвивали тонкорунне вівчарство. На шерстемийних мануфактурах розташованих на річках Харків, Уди, Сіверський Донець шерсть доводилася до кондиції і збувалася на оптових ярмарках міста Харкова (Троїцькій, Покровській). Залізничне будівництво (проведення у 1869 р. колії до Харкова) обумовило необхідність розвитку металургії та вуглевидобутку. Промисловість вимагала значних капіталовкладень. Поруч із вітчизняним свої інвестиції здійснював іноземний капітал. Поступово Юзівка вийшла на перші позиції в імперії. Промислове виробництво і наявність залізничного сполучення сприяли притоку робітничої сили із навколишніх сіл та інших регіонів. На початку XX століття етнічне тло Донбасу визначали українське село та численні інтернаціональні російськомовні містечка. В ході революційних подій та громадянської війни регіон пережив різні ситуації (Донецько-Криворізька республіка, австро-німецька окупація, більшовицьке вторгнення тощо). Металургійні підприємства і шахти зазнали руйнування. Міста були спустошені. Відбудова зруйнованого військовими діями регіону лягла на плечі українського селянства. Важливість для економіки країни Донбасу добре розуміла більшовицька влада. У 1921 р. більшовиками було здійснено спробу поставити на чолі українського радянського уряду В.К. Винниченка. В якості плати за цей «дружній» жест від нього вимагали передати Донбас Російській Федерації. Відомий письменник і революціонер зрозумівши ту незавидну роль, яку йому відводять в Кремлі хутко дременує до Відня. Далекоглядний план кремлівських ляльководів провалився.

Після завершення Другої світової війни спустошений Донбас потребував значних матеріальних і людських ресурсів. На Волині спеціальними військовими будівельними

загонами були вирубані величезні площі лісів (на сторопила для кріплення в шахтах). Попутно скорочувалося і поле для діяльності ОНУ-УПА. До поріділого місцевого населення долучили виселених із польських теренів лемків та бойків. Як правило, вони селилися в селах. Окрім того широкого поширення набула практика використання на відбудові хімічних та металургійних заводів, а також шахт так званих «хіміків» – засуджених за різні правопорушення з правом проживання в колонії-поселення. Їх звозили з різних регіонів Радянського Союзу. Після відбуття термінів покарання вони, як правило, осідали на постійне проживання на Донеччині.

Порівняно добре оплачувана, але важка і небезпечна праця обумовили формування певного психотипу населення шахтарського краю. Розвал Радянського Союзу співпав із занепадом десятиліттями налагоджених корпоративних зв'язків, втратою престижу шахтарської праці. Ціла низка шахт і підприємств закрилися, а разом із ними прийшли в занепад численні міста і містечка. В 1990-х рр. в Донбасі розгорнулася війна за перерозподіл вцілілого багатства. В регіоні, де міст та містечок мало не більше чим сіл при масовому безробітті основним заняттям для молоді став рекет і розбій. Центральна влада повинна була рахуватися з доведеними до розпачу шахтарями (шахтарські страйки змусили піти достроково з посади Л. Кравчука). «Шахтарський спецназ» доставлений поїздами до Києва, вистукував пластиковими шоломами біля кабінету і адміністрації Президента чергові відкупні. Інша справа, що більша частина субвенцій і регресних виплат із центрального бюджету так і не доходила до шахтарів, а осідала в кишенях лідерів місцевих кланів.

Невдовзі, донецькі вже були готові потягатися за «престол» з дніпропетровськими. У 1997 р. вони формують Партію регіонального відродження України (Партію регіонів) і починають «розкрутку» однієї з ключових її фігур «свого хлопця», рецидивіста В.Ф. Януковича. Чому один із головних «спонсорів» партії Ринат Ахметов зробив ставку на людину з травмованою тюремним вишколом психікою? Чому з такою наполегливістю (не забудемо й ще про одного «спонсора» В. Путіна) просував його на найвищу посаду в державі? Найбагатша людина в державі (статки Р. Ахметова становили близько 10% валового національного продукту держави) окрім ставки на «свого хлопця» потребував мати в Києві людину залежну, керовану.

Поразка при поході В. Януковича на Київ у 2004 р. вдарила по самолюбству В. Путіна та створила певні проблеми для Р. Ахметова (тимчасовий виїзд за кордон «на лікування»). Український народ (ті клятві бандерівці) поламав їх схеми (неприхована агітація російських ЗМІ, тітушки тільки вчилися махати палицями, каруселі, бруталні вкидання бюлетенів тощо).

Нездатність помаранчевої команди провадити злагоджену політику, більш тонкі маніпуляції ПР в процесі виборів Президента дозволили добитися бажаного результату з другої спроби. Донецькі із завзяттям взялися до праці – розставили своїх людей на всі ключові посади від Сходу до Заходу, «відтиснули» ласі шматки бізнесу від попередніх власників. Не даром набув поширення анекдот: «На Донбасі люди бояться виходити на вулицю. Чому? Всіх хто виходить на вулицю, відловлюють і відправляють в інші регіону на керівні посади». Кору́пція і казнокрадство набули безмежних масштабів.

Якщо стосунки між В. Януковичем і Р. Ахметовим (принаймні зовні) були достатньо гармонійними, то з В. Путіним не склалося. Російський «альфа-самець» не випускав жодної нагоди щоб не продемонструвати своє домінування (комплекс Наполеона?). Тут в нагоді був газовий чинник. Очільник із сусідньої держави на стільки оволодів ситуацією в Україні (контррозвідка, СБУ, міліція – під контролем, військо і флот – в напівпритомному стані), що міг вже не церемонитися з поставленим «смотрящим» за Україною Віктором Федоровичем і в наглу, нехтуючи дипломатичним протоколом та етикетом запізнюватися (на пару годин) на зустріч. Адже по дорозі трапилися російські байкери (така приємна несподіванка), що відмовити собі покататися на моцику не вистарчило сили волі.

Очевидно, В. Янукович свого роду контраргументом у цих відносинах вбачав «шантаж» російського колеги стосовно вірогідності підписання асоціації з ЄС. Зрозуміло, що

корумпований мешканець Межигір'я провадити реформи не збирався, а відповідно й асоціація була лише примарою. Ця тема дійсно тривожила господаря Кремля і була козирем в переговорах українських «вождів» із російськими патронами. Але, знову втрутився несподіваний чинник – Майдан.

Не бажання В. Януковича піти хоч на якісь поступки Майдану та не бачена жорстокість каральних органів, безчинства і звірства завезених із південно-східних регіонів тітушок завершилися втечею «професора» до покровителів у Росію. Виявилось, що Р. Ахметову поїхати «на лікування» особливо нікуди. Помешкання в Лондоні постійно пікетується. Окрім того, є небезпека розділити долю Д. Фірташа. Поїхати до Росії – остаточно ідентифікувати себе з одіозним В. Януковичем та його прихвоснями Пшонкою, Табачником, Захарченком та іншими. «Щурі» побігли з ПР, решта шукає як вберегтися і зберегти систему (поперлися в Президенти і з якогось переляку закликають до миру та єдності). Частина регіоналів відшукала «нірку» в окупованому росіянами Криму. Луганщина та Донбас – вотчина регіоналів, стараннями кримінальників та диверсантів – запалали. Підконтрольні міліція, СБУ, прокуратура і навіть окремі підрозділи прикордонної служби зрадили присязі.

Кому, окрім вище зазначених, вигідна така ситуація? Відповідь лежить на поверхні – Росії! Чи тільки їй? Р. Ахметову теж. Надто затяжна пауза взята олігархом тому є свідченням. Одкровення одного із лідерів сепаратистів підтверджує, що головний акціонер компанії СКМ усвідомлено протиставив себе центральній владі. Не випадковим видається його запізнення на нараду за головуванням А. Яценюка у Донецьку.

Однак, як мінімум бездіяльність найбагатшої людини України (Коломойському вдалося зняти проблеми на Дніпропетровщині) принесла певні загрози для його бізнесу. Події в Маріуполі заставили олігарха втрутитися. Сепаратисти хутенько розібрали барикади. Правда, вийшли з під контролю бандюки і наркомани – погрожують обкласти податками бізнес олігарха, блокують доступ до робочих місць шахтарів тощо. Як кажуть в народі: «Що посієш, те й пожнеш».

Як ся маєш Ринат?

16/05/2014

Доброго дня, шановні колеги!

Зробив певну паузу в поїздках на лінію фронту і своїх дописах. Трохи для себе відпустив ситуацію. День починаю з чашки кави і телефонного дзвінка 565. Ввесь день провів у роздумах, сумних роздумах. Вчора на місцевому телебаченні брав участь у ток-шоу. Велася дискусія щодо результатів Майдану і виборів та реформ. Болить серце від того, що відбувається. Хоча все прогнозовано. Після революцій неминуче приходять контрреволюції. Місцеві еліти (вчора в дискусії брав участь в.о. голови міста) тішать себе передчуттям отримання розширення повноважень. Наївні забувають, що тепер рейки не переведеш на Київ. Прийдеться мати справу з розлюченим народом. Так легко красти не вдасться. Боюся, що народ знову поведеться на гречку і пустопорожні обіцянки. Ті кого обирають і ті хто обирає не є досконалыми. Як би знову завищенні сподівання не привели до чергового розчарування.

Зрештою, не це змусило таки всістися біля компа. А, вчорашня трагедія, загибель 18 наших вояків поблизу Водолаги. Тупість наших керівників «антитерористичної» операції вражає. Зрадництво, відсутність координації, головоляпство тощо. Дивує, що комбат (Царство йому Небесне) – пацан якому 27 років. Коли я служив у війську – в такому віці у нас був командир взводу (навіть не ротний). Із переглянутих кадрів відео напередодні трагедії і після видно, що підрозділ був приречений. Поясню чому так вважаю.

Бронетехніка і транспорт скупчені по один бік дороги і в безпосередній близькості один від одного, що полегшувало бандитам справу виведення їх із ладу. Техніка не була окопана, або хоч обкладена мішками з піском чи землею. Вояки замість того щоб окопуватися,

грілися на сонечку. Не було влаштовано жодного індивідуального і колективного укриття. Звичайно, вояки повинні контактувати з місцевим населенням, але ці контакти мають бути організовані за периметром розташування підрозділу (тут молодці командири, що організували такого роду роботу під Армянськом). Під Водолагою (можливо диверсант чи агент ворога) спокійно знімав на камеру в розташуванні підрозділу. Це недопустимо. Судячи з побаченого, не було виставлено дозорних по різних напрямках від розташування підрозділу, що полегшило нападникам можливість зробити свою чорну справу. Відсутність сигнальних розтяжок. Порушення процедури супроводження та догляду транспорту, що рухався по трасі.

Відсутність спеціального радіозв'язку з керівництвом та іншими підрозділами (а не через мобілку). Не відпрацьована взаємодія з групами прикриття (вертолітними загонами). Великою помилкою вищого керівництва є формування підрозділів за принципом земляцтва, а не за змішаним принципом. Як у цьому випадку маємо загиблих і травмованих з одного регіону, що таїть небезпеку соціального вибуху (перекриття дороги Київ-Варшава).

В Генштабі має бути спеціальна група аналітиків, що документували б та вивчали всі факти бойових зіткнень (особливо ті, де є втрати). Мета такої групи давати методичні рекомендації підрозділам як уникнути помилок. Найбільше проблем виникає при нападах на колони, що пересуваються в інші пункти призначення (вдень) і на блокпости (ближче до ранку). Вкрай погано працює розвідка та розвід-дозори. Де наші фахівці по керуванню колективною психологією? В Донбасі маємо справу з різними угрупованнями (бандюки, російські диверсанти, сепаратисти). Чи є способи вбити між ними клин. Цим треба скористатися (Путін використав клановість чеченського народу натравивши їх один на одного). Прогавимо Донбас – наступними будуть південні області.

Сподіваюся новий лідер розуміє які виклики стоять перед нами.

PS

Звертаю увагу ще на одну обставину. Українцям небезпечно їздити в Крим. Російські фашисти беруть в заложники українських патріотів. ФСБ шие справи про тероризм. Полонені їм потрібні щоб згодом обміняти на захоплених їх диверсантів і терористів. Тому, якщо Ви десь (на мітингах, в соцмеражах тощо) проявили свою патріотичну позицію – Крим Вам протипоказаний (не забувайте поруч кишить від російсько-фашистських агентів і це не маячня).

23/05/2014 Є.С.

«Чудернацькі» переговори?

Планував поділитися з Вами колеги власними спостереженнями і прогнозами напередодні івнагурації Президента, адже віддав за нього всій голос на виборах. Усвідомлюю різницю між виборчими обіцянками і реальними здобутками. Тому, не став «гнати хвилю» передчасно. До запланованих здобутків очільника країни, очевидно, маємо віднести підписання політичної угоди про асоціацію з ЄС. На внутрішньому «фронті» все без особливих перемін: судді нахабніють, прокуратура ніяк не подолає «курячу сліпоту», чиновники – завзято крадуть...

Що ж на «Східному фронті»? Перепрошую, що ж з АТО? АТО, ніщо – тобто, далі гинуть наші герої. Президент, судячи не без допомоги (може нашіптувань?) наших і західних «спеців», ошелешив мирним планом! Ось вже більше тижня триває отой мирний план (назвемо його точніше – одностороннє намагання припинення вогню). Полягло за цей час декілька десятків наших воїнів. Попутно, в Донецьку провадилися «чудернацькі» переговори. Спостерігаючи за вторгненням «колорадів» і анексією Криму (зважаючи на поведінку нашого війська, продиктовану з Києва) я назвав ті події – «дивною війною». А тут, ці «чудернацькі» переговори.

Переговори, мирні переговори – цілком нормальний компонент у царині міжнародних відносин. Правда, ведуться вони безпосередньо чи через посередників, якщо можливо так висловитися «легітимними учасниками» конфлікту. Росія провадячи стосовно України в

Криму і на Донбасі військове вторгнення (агресію), не спішить легітимізувати свою присутність. Пригадаймо «зелених чоловічків» без розпізнавальних знаків, яких В. Путін визнав за своїх тільки тоді, як Крим повністю перейшов під контроль Росії. На Донбасі В. Путін і Р. Ахметов (не ведуть мову про дрібних депутатів-регіоналів) – зробили ставку на місцеві маргінальні елементи (нероби, п'яниці з наркоманам, попередньо вишколені на російських спец полігонах українофоби), професійних ГРушників і ФСБешників та козачків з чеченцями. У кожного з цих круп'є своя гра. Чи контролюють дані ляльководи озброєні угруповання?

Р. Ахметову – просто нікуди подітися з Донбасу. Ключовий вітчизняний спонсор кривавої партії регіонів вже не має такої преференції, яка була у нього в 2004 році – поїхати підлікувати нерви у Європі. Є реальна загроза піти по протоптаному шляху за Фірташем. Тому й стоїть пустою надзвичайно дорога ахметівська нерухомість в Лондоні. Можна було податися стежками й манівцями вслід за Віктором Федоровичем – до Росії. Але, це засвідчило б, що між кримінальним злочинцем В. Януковичем і олігархом різниці немає. І, чи була би можливість повернутися на підконтрольні раніше терени Донбасу. Р. Ахметов дещо прорахувався. Кримінальні елементи вийшли з під контролю. В істерії «господар?» Донбасу закликав водіїв посигналізувати на знак протесту проти безчинств озброєних бандюків. Попутно порекомендував Києву – розпочати переговори. Не зрозуміло тільки з ким.

Ще один, ключовий підпалювач війни, ідеолог і практик російського фашизму – В. Путін теж рядиться в тогу миротворця, не забуваючи при цьому направляти через кордон чергову партію диверсантів. Танки, БТри, військова техніка для пересування особового складу, новітні артилерійські та переносні зенітні комплекси найманці, очевидно, прихопили у прикордонному сільмазі? Час від часу, в небі над Херсонщиною та Луганщиною з Донеччиною шмигають російські безпілотники. Не перестає брязкати зброєю сусід під час численних військових навчань поблизу українського кордону.

Що змусило Президента призупинити активну фазу протистояння на Сході? Чи є сенс вести консультативні зустрічі в Донецьку? Що за дивне збіговисько представлене під час тих «консультацій»? Чи потрібно дослухатися до рекомендацій західних політиків? В чому полягає «мирний план» Президента? Наскільки довго триватиме війна? Чим прийдеться пожертвувати за мир? Що далі?

Зрозуміло, що окрім збройного протистояння, розв'язаної сусідами інформаційної війни, ведеться й далекосяжна дипломатична гра. Очевидно, призупинення активних дій є частиною певних домовленостей міжнародних гравців. Загальноприйнятий принцип – не провадити на офіційному рівні перемовин з терористами робить безперспективними перемовини в Донецьку. Бойовики використовують затишшя для передислокації та укріплення позицій, підсилення новими озброєннями, зухвалих нападів на сили АТО. Видається, що кожна із сторін не вірить у можливість до чогось домовитися. Відповідно й відбуваються ритуальні заходи – де сторони не ставлять за мету до чогось домовитися. До речі, про самі сторони: російський посланник (очевидно, контролює щоб «опозиціонери» чогось би зайвого не бовкнули); витріпаний від нафталіну (після касетного скандалу) колишній гарант; кум Путлера Медведчук; вічний борець з лісовими пожежами Нестор і решта дрібніших. Кого представляють ці «мужні Легені»? Про протилежну сторону й мовити не приходиться. Чудернацькі переговори, тай годі.

Невідворотно насувається поглиблення військового протистояння. Не відомо як себе поведе Росія у випадку введення третього рівня санкцій з боку Заходу? І чи будуть введені ці довго обіцяні та очікувані санкції?

Офіційна влада свою нерішучість мотивує бажанням вберегти майно і життя мешканців Сходу. Відомо, що значна частина мешканців невеличких містечок виїхала до Росії, Криму та центральних і західних теренів України (в залежності від симпатій, матеріальних можливостей, утилітарних потреб, наявності родичів тощо). На моє переконання життя і здоров'я українських патріотів вартують більше зруйнованої хрущоби на місці якої можна

буде збудувати нове добротне житло (влада зобов'язалася сплачувати родинам патріотів по 600 тис. грн., але сина, брата, батька близьким не вернеш). Необхідно пам'ятати й про специфіку формування регіону в котрому точиться війна, де комуністичні й регіональні «бабушки» й «дедушки» та «тітушки» чхати хотіли на українську соборність. Тому не є дивними замовчувані або подані неправдиво («...після довготривалого бою, використавши всі набойі доблесна нацгвардія покинула територію частини...в Луганську, в Донецьку...» – Є.С. покидали зброю і розбіглися по підворотнях додому) нашими засобами інформації новини з фронту. Пануюче всі роки незалежності бандформування, що оформилося в партію регіонів, зробило заложниками всіх жителів Донеччини. Призначені з Києва очільники силових структур (СБУ, міліція, прокуратура) швидко бралися під контроль місцевою мафією. Корупція та російська пропаганда стали живильним середовищем для формування сепаратистських настроїв у регіоні. Всіх хто не йшов «нога у ногу» цькували, били, калічили, вбивали.

Коли наступить мир, що буде з регіоном? Президент декларує розширення повноважень місцевих органів влади, більшу їх фінансову самостійність тощо. В умовах збереження корупційних і мафіозних структур, важелів впливу місцевих олігархів-українофобів – це означає й подальше закабалення мешканців Донбасу. У такій ситуації реальну небезпеку таїть створення муніципальної міліції. Тоді буде збережено ситуацію, яку спостерігаємо тепер, коли майже всі правоохоронці виявилися зрадниками, посібниками бандитів. Не даремно до рук журналістів потрапили відомості про відкати, які сплачував «правоохоронцям» збіглий президент. Система відпрацьована.

Честь маю.

Євген Сінкевич 28/06/2014

Шановні, колеги!

Добігає кінця літо. Закінчується пора відпусток. Зрозуміло, що гаманці схудли. Тим приємніше, що нам з Вами вдалося зібрати кругленьку суму **4542** грн. Щиро дякую мешканці США Наталії **Мерфі**; д.і.н. з Мукачево Ларисі **Капітан**; д.і.н., ректору Поморської академії (Польща) Роману **Дрозду**; д.і.н. з Миколаєва Надії **Рижевій**; працівникам Державного **архіву** Миколаївської області; д.і.н. Юрію **Котляру**; к.і.н. Анастасії **Хмель**; з Херсона к.і.н. Анні **Ткачук**; к.і.н. Вікторії **Добровольській**; к.і.н. з Києва Дмитру **Буріму**; пенсіонеру Богдану Івановичу **Пришляку**.

За 1775 грн. придбано 5 тактичних балістичних окулярів виробництва Італія За 1940 грн. придбано 4 тактичних балістичних маски (з прозорим, димчатим і жовтим склом) Послуги Нової пошти (пересилка і страхівка) – 274 грн. + коробка 20 грн. З 310 грн. придбано два подвійних підсумки для гранат Ф1 і РГД5. Цього разу я заклав витрати на пальне (20л.) – 324 грн. Всього витрачено: **4543** грн.

Мене тішить, що наші підшефні завдячуючи нашій же небайдужості взуті, а їх руки оберігають тактичні рукавички, виявляти і знищувати ворога допомагають тактичні ліхтарі, коліматорні й оптичні приціли. Завтра я маю домовленість з контактним офіцером з військової комендатури м. Миколаєва (вул. Нікольська) про передачу вантажу, який через довірених офіцерів разом з іншими вантажами потрапить на наступному тижні в АТО до командира підрозділу яким ми опікуємося. При отриманні фото звіту надішлю всім фанатам нашого війська і тим, хто потенційно бажає приєднатися до цієї благородної справи.

20.08.2014 р.

З повагою і вдячністю, Євген Сінкевич

Шановні, колеги!

Як Ви розумієте, війна не завершиться ні у жовтні, ні у лютому і так далі. Переконаний, що через декілька років наші мужні воїни повернуть вкрадений Крим, а на вцілілій стіні мавзолею напишуть: «Руїнами Кремля – задоволені!» Але, для цього нам необхідно всім консолідуватися. Професор ЧДУ ім. П.Могили Валерій Васильович Горлачук у розмові зі

мною запропонував організувати Всеукраїнський професорський рух на збір коштів для закупівлі професорського БТР, який буде громити російських фашистів і наближати світлий день перемоги. Я свідомий, що після відпустки гаманці пусті. Тому, є трохи часу обговорити і поширити в масах цю пропозицію.

28.08.2014 р.

З повагою, Є.Сінкевич

Вітаю, шановні колеги.

Від наших підшефних воїнів, поки-що немає відомостей. Не виключаю, що вони перебувають в оточенні. Я отримав низку схвальних відгуків щодо більш серйозної акції (поруч із збиранням коштів на медичні потреби бійців) – збору коштів на БТР. На наступному тижні виясню всі формальні сторони – відкриття рахунку, замовлення на одному з бронетанкових заводів, вартість.

Хвилює мене й відсутність зимової амуніції – тут літньою не могли забезпечити. Війна буде тривалою, можливо з використанням тактичної ядерної зброї (удари гарматними ядерними набоями по скупченням військ і окремим населеним пунктам – випробування наприкінці минулого століття в Семіпалатинську були спрямовані саме на доведення до кондиції цієї зброї). Необхідно пам'ятати, що в особливій небезпеці ті, хто живе біля водоканалів (там великі запаси хлору, у випадку потрапляння бомби – хлор витравить всіх – захист, щільно закриті вікна, змочена простина на вікнах, мокрі марлеві пов'язки на обличчі). Розраховувати на ЄС і США не приходиться – зіллють Україну в надії, що їх не зачепить. Путлера в першу чергу цікавить той пояс "Новоросії", яку він собі придумав (із Слобожанщиною). Ми туди потрапляємо. Що робити? Не панікувати! Разом із тим: а) зібрати документи і кошти в одну течку, б) зробити елементарний (в межах розумного) запас харчів, води і медикаментів, в) бажано дітям (дорослим теж не завадить) вшити в одяг візитівку про особистість – група крові – резус, г) вияснити де найближче бомбосховище чи комерційний об'єкт в ньому – це в центрі міста, у спальних районах важко щось порадити, д) домовитися сім'єю про місце збору у випадку колотнечі і втрати зв'язку (в місті, за містом, в іншому регіоні), ж) придбати запас пального (тим у кого є автомобіль), з) подбати про джерела освітлення (генератор, ліхтарик, свічки).

У нас ще є трохи часу, щоб краще підготуватися давати відсіч. Не розумію, чому в Донецьку не використовують досвід Майдану – коктейлі Молотова (пляшка, крихти пінопласту, відпрацьоване моторне мастило, бензин, ганчірка). Путлера цікавить в першу чергу (на цьому етапі) Донеччина – не ризикують поки йти в лоб на Маріуполь, тому атакують із моря. Коли знищать прикордонні катери (їх трохи більше 10), тоді штурмануть з двох (може трьох) боків. На Херсонщині їх цікавить в першу чергу Нова Каховка. Не переконаний чи надійно прикритий вхід у Дніпро-Бузький лиман? Це ворота до Херсона і Николаєва (чи розставлена артилерія, чи завезені плавучі міни, чи є на Березані ракетний підрозділ а в Очакові вертолітний загін?).

Чим більшу допомогу ми надамо війську, чим хоробріше і завзятіше будуть боронити Україну наші хлопці, тим більше шансів вистояти і перемогти.

31.08.2014 р. Є.С.

Мабуть таки, урвався терпець!

Із квітня намагався, по можливості, не викладати в рядках думки про поточну ситуацію та робити прогнози. Керувався острахом, що надто багато із всього викладеного реалізується в житті. Але, мабуть таки, урвався терпець! Надто багато загроз попереду щоб мовчати.

Наші європейські перспективи

Кажуть Мойсей блукав пустелею разом із своїм народом 40 років. Наші «мойсейчики» водили нас чагарниками понад 20. Шарпалися туди-сюди. В. Литвин із Бандюковичем виспівували про переваги «нейтрального статусу» тощо. Чи потрібна нам Європа, коли їй на

нас чхати хочеться? У своїй праці 1916 року «Про лозунг Об'єднаних Штатів Європи» членів висміював мрію людей жити в мирі, натомість пропонуючи вести громадянську війну. Європейці врешті-решт після двох світових воєн дійшли до злагоди: відсутність територіальних претензій, спільний захист, реальна боротьба з корупцією, допомога економікам слабкіших країн. Я не знаю в Польщі жодного вищого навчального закладу (в тому числі приватні), який би не отримав суттєвої матеріальної допомоги ЄС на свій розвиток (нові навчальні корпуси, бібліотеки, спорткомплекси, гуртожитки). Колишні радянські сателіти і республіки Радянського Союзу пішли далеко вперед. Росії з її запасами газу, нафти, діамантів, золота, лісу такий поступ і не снився. Що вже казати про Україну. П'яний убивця за кермом позашляховика з ксивою прокурора, судді, міліціонера, депутата мало не жертва пішохода, який своєю смертю на переході влаштував їм стрес. У Польщі п'яний за кермом, що не вчинив ДТП вже злочинець і переслідується кримінальним законодавством. Хай і на перший раз отримає 2 роки умовно, але відповідно до чинного законодавства попрощається з теплим кріслом держслужбовця, викладацькою кафедрою у вузі, шкільним класом, лікарською практикою. Хабарник викладач, заплатить чималий штраф на користь держави, а його дипломи і атестати рішенням суду втратять легітимність. У нас прогнила вся державна машина і продовжує гнити. Тож чи потрібна нам Європа?

Богу Боже, а Кесарю Кесаре?

Пішов із життя Святіший Володимир. Із сюжетів деяких телеканалів ми дізналися, що він всі роки незалежності тільки те й робив, що прагнув до об'єднання ПЦМП з ПЦКП. Щось мабуть я недобачав, коли вдивлявся в масні пики отців з його оточення, що розсікали на ренджроверах, бенклі та мерседесах. Тай дрібніші «попики», кажуть ще ті маланці – не бажають відспівувати наших героїв, що загинули за Батьківщину. А, деякі на Сході в рясі зі зброєю дефілюють серед сепаратистів. Чи потрібна нам ця шайка-лейка на пряму пов'язана з Москвою? Чи не пора перерізати попам пуповину? Кажуть прихожани почали прозрівати, пелена спала з очей, переходять під іншу юрисдикцію. А, що Почаїв?

Попса в картатих сімейних трусах!

Так вже трапляється, що серйозних бардів, пристойних рокових музикантів маємо можливість почути лише під час революцій. Решту часу з телеекранів мізки пресує попса: насті, потапи, анні, тасі та інші запроданці із «своїх» і прибульці – кобзони, баскови, валерії, газманови та інші. Мабуть, коли на догоду російській публіці з потапа його подружка знімала штани, реготала і вся Європа. Якби зняла й труси – реготав би й весь світ з тих недоумкуватих «хохлів». Хоча ні, тут є конкурент – лідер гурту Ленінград. Дивно як одна із наших колекціонерок самоварів ніяк не допре чому її концерти недоречні в Одесі та інших містах. Дивною мені видавалася позиція обласканих різноманітними телевізійними каналами, задіяних в телешоу маститих співаків, які на цей раз не помітили Майдану. Мовляв на майдані не місце для концертів, але чомусь і на віче не світилися, про події пов'язані з намаганням розігнати майдан – годі й мовити, ними там не пахло. Очевидно не вистарчило духу і здоров'я як у Руслани чи Славка Вакарчука. Що вже мовити про недолюгого «заслуженого» остапа (кажуть на дітях природа відпочиває), ладного то до хвойди в почт затесатися (на пару з бомбардиром), то москалям підсобити в їх антиукраїнських пасквілях. Згадую нашого земляка Ланового, який не спокусився грішми і відмовився від запропонованої ролі Мазепи, мотивуючи це тим, що проживаючи в РФ має зважати на почуття росіян. Нашим запроданцям за ламаний гріш начхати на почуття українців.

Опозиція

А чи була у нас всі ці роки опозиція? Я не про поодиноких сміливців, яких давили КАМАЗами, а про опозицію як явище. Якщо був час поспостерігати за трансляціями засідань парламенту, то видавалося, що була. От тільки надто вже схожа якась вона на провладні коаліції. Особливо, якщо придивитися як вони азартно обнімалися після засідань десь там на пікніку чи в ресторані, як один поперед одного вихвалялися придбаним лімузином, конюшнею, шахтою чи фабрикою; проведеною за народні кошти відпусткою на Канарах. До-

речі, хто в курсі, чи впустили на лікування (це вже після мало не односпайного голосування в парламенті) у Феофанії хоч одного пораненого учасника АТО? Щось не бачив репортажів звідти.

Влада

Кажуть, хочеш краще пізнати людину – дай їй владу. В Україні сформувалася влада клептократії. Правління Бандюковича і його сподвижників у всіх міністерствах і парламенті (Рінат окрема тема) стало апофеозом цієї системи. Відчути кожного не вийшло. Проте дістав усіх! Чого очікувати від теперішніх? Портрети нового «лідера нації» вже почепили на гвіздки у відведених їм місцях в кабінетах чиновників. Це щоб пам'ятали кому служать? Дослужилися!!!

Пригадую радянські часи. Якось зайшов до кабінету ректора педінституту. Анатолій Іванович, любив радитися з підлеглими перед тим як зробити доленосний вибір. За багато років картина «Ленін зустрічається з ходоками у Смольному», що висіла за спиною ректора втратила презентабельний вигляд. У роки перебудови портрети всіх дряхлих померлих вождів у кабінетах чиновників замінив відретушований (без родимої плями на чолі) портрет Михайла Горбачова. От і ректор перейнявся проблемою планетарного масштабу – кого «вішати» – Леніна чи Горбачова. Я йому порадив – корівок на луку. Наступного дня – в кабінеті ректора, красувався портрет генсека... Довелося мені потрапити до ректора в часи ГКЧП. Анатолій Іванович, знову був стривожений. Його хвилювання було пов'язане з тією обставиною, що в обкомі партії, перший секретар Кушнарєнко наказав зняти з гвіздки портрет Горбачова. «Як я маю вчинити?» – змолвився Анатолій Іванович? Я йому пригадав, про корівок на луку – тоді б не було питання, що робити. Так може все таки – **корівки на луку!?**

Ідоли і їх носії

Не сотвори собі кумира! Істина стара як світ. Разом із тим, значна частина наших громадян так вихована, що перебуває в постійному пошуку кумира (ідола). В тих регіонах, населених пунктах де громадяни ще не готові самі скинути ідола чЛеніна з постаменту, нема сенсу в найближчій перспективі розраховувати на підтримку широким загалом євроінтеграційних устремлінь України. Люди заблукали в минулому. Крапка.

PS

Напередодні Дня знань в Чорноморському державному університеті імені Петра Могили пам'ятник ідолу комунізму таки демонтували.

Правоохоронні (правопохоронні?) органи

Кажуть з 20 тисяч донецьких ментів 3.5 тисячі вже відраховані. Сумнівна цифра, зважаючи на подвиги цих «воjak правопорядку». Але, чи все так гладко в більш спокійних регіонах? Чи не потрібно і цих люструвати? Чому вони і далі б'ють без розбору людей, кришують бізнес? Накладають в штани при першій небезпеці?

Слава славній прокуратурі, яка не побачила в діях Допа (дивися далі – і Гепи теж) складу злочину. Всі бачили, що творили і творилося в Харкові під орудою цих славних «мальчуганів». А, складу злочину нема. Може ордена їм виписати, як свого часу Ющенко нагородив Сергія «Підрахуя» (Ківалова) грамотою за вдало проведену виборчу компанію 2004 року.

Суди і судді в них – це окрема пісня. Цим, кажуть, нова влада з липня навіть платню підняла з 12 тисяч до 18 тисяч, щоб не дай Боже не виздыхали з голоду!

Росіяни

Згадуючи про них, завжди приходиться на думку притча про мешканців Барйтон Біч. «Мы здесь уже двадцать лет живем, а эти тупые американцы никак русский язык не выучат». Свого часу вони виступили п'ятою колоною при вторгненні червоної армії в Прибалтійські держави. В Україні ситуація дещо інша – зачасти росіян (і російськомовних), без їх на то згоди, використовує Путлер у війні розв'язаній проти України. Разом із тим, не слід тішити себе сподіваннями, що миттєво прозріє «великий» російський народ і зрозуміє, що Путлер

його обманював. У своїй більшості, цей народ ментально шовіністичний (я веду мову про його популяцію на теренах РФ) і сам радий обманюватися (ненавидіти «хохлов» за «самостійницькі» устремління – явно «бандерівці»; поляків за те, що вони «пшеки» і прагнуть свободи; американців за те, що американці й таке інше). Будучи правонаступником частини загарбаних і анексованих приналежних земель (Виборг і Петрозаводськ з околицями, Східна Пруссія, острови Курильської гряди тощо) – народ РФ не може бути іншим. Погоджуюсь із тим, що телебачення РФ займається зомбуванням, але не забуваймо про Інтернет, мобільний зв'язок, поїздки в гості, телефонну розмову з родичем в Україні тощо. Горджуся нашими земляками росіянами (російськомовними), які поряд з українцями та представниками інших націй боронять Україну. Звичайно, РФ, це Макаревич, Шевчук, Ахіджакова, Немцов, Каспаров та інші притомні громадяни РФ. Щодо 85 відсотків, які в РФ підтримали анексію Криму, очевидно, необхідно збільшити потік загарбників на Схід у вигляді вантажу 200 і 300. Може тоді прозріють?

Формування нації і громадянського суспільства в Україні

Події на Майдані, анексія Криму, війна (поки-що) на Сході пробудили в значній частині нашого населення патріотичні почуття. Ще не всі готові жертвувати кошти, не всі готові йти добровольцями на фронт, не всі готові йти служити за призовом (шукають варіанти як відкосити), але все частіше відчуваємо поруч лікоть один одного. Виявилось, що не така вже й Україна мачуха для суцільних тут народів, що не хочемо ми жити під Путлером – де «на всіх язиках все мовчить, бо благоденствує».

Війна

Із часів нищення Русі Батиєм, Батурина князем Меншиковим, безчинств будьонівців, голодоморів, німецької окупації ми маємо найнебезпечнішого ворога. Його небезпека полягає в двох вимірах: по-перше, задля реалізації своїх планів по знищенню Грозного, йому не шкода було москвичів, яких в їх помешканнях підірвало ФСБ; не шкода було дітей Беслану, не шкода було глядачів «Норд-осту»; по-друге, у цього маніяка є атомна, хімічна і бактеріологічна зброя, яку він готовий застосувати заради досягнення своєї мети. Забув, у нього є ще народ, який готовий це підтримати, народ по своїй суті фашистський – масових протестів в РФ нема і годі їх чекати. Є інша обставина – гаранті нашої безпеки, нас злили (щось зовсім не чути голосу США і Великої Британії). Про антипутлерівську коаліцію годі й мріяти. Ті смішні санкції ЄС та США, то укуси комара слону, навіть не почешеться. Повертаюся до того, про що писав на початку березня – йде Третя світова війна (ми в ролі Польщі у 1939 р., щось на зразок того, як їх тоді Франція і Великобританія злили). Йдуть бої на Сході, але Путлер настійливо веде мову про «Юго-Восток». Йому потрібно все Приазов'я і Причорномор'я. В поняття Новоросія він включає: Луганську, Донецьку, Харківську, Запорізьку, Дніпропетровську, Херсонську, Миколаївські і Одеську області. Попутно ковтне Молдову і навіть не поперхнеться. Шойгу, очевидно з притаманною солдафону відвертістю під час візиту до Словаччини пояснив нашим деяким сусідам що до чого. Тому так дружно Угорщина, Словаччина і Чехія заговорили про «вето» стосовно нових санкцій. Склади в Тирасполі спеціально формувалися для ведення війни в Європі (на рік воювати того добра вистарчить). Повторюю, Україна стоїть у нього на шляху для реалізації більш масштабних планів – маршу на Балкани (він хоче об'єднати другий і третій Рим, попутно взяти під контроль протоки). Така конфігурація дасть йому можливість викурити з Середземного моря американський флот, взяти під контроль південь Європи і Близький Схід, Суецький канал (потоки нафти в газу). З решти України він не проти зробити щось на кшталт Вішистської Франції (Париж, себто Київ – мати городів русских теж має бути його).

Які дії України? Чи так-же переможливо, під звуки литавр здати вищевказані території, вслід за Кримом? Чи боронитися? Відваги не бракує, хоч зрадників теж вистарчає. Війна завжди перевіряє хто чого вартий. Події під Іловайськом показали, що не зовсім вміємо і можемо воювати на рівних (сотні полонених, очевидно стільки ж поранених і вбитих)? Заради справедливості зазначу, що шкільний автобус не найкращий аргумент проти танка. Пора перестати себе морочити дивними аббревіатурами на кшталт АТО. Йде війна, необхідна

мобілізація всіх ресурсів і зусиль. Тоді не будуть п'яні компанії розстрілювати сотні доларів з феєрверками в небо, тоді не будуть російські найманці (прибувши на автобусах із Запоріжжя) на криваві рубли намагатися в Херсоні влаштувати пікет проти підвищення комунальної платні. В поки-що мирних містах півдня населення так і не поінформоване про розташування бомбосховищ (чи проведена їх інвентаризація, укомплектування всім необхідним – це теж питання). Необхідно встановити серйозні перепони (бетонні блоки, мінні поля, ракетні дозори і танкові секрети) в напрямках найбільш вірогідних проривів ворога (наприклад, на Нову Каховку). У кожного мешканця Ізраїлю вдома є укомплектована аптечка (джгут, селох, протишокові й знеболюючі уколи тощо) і протигаз (чи є це у нас)? Чи підготовлені інженерно місця вірогідного бойового розгортання військових частин? Наскільки врахований чинник 18-ти тисячної 14 армії (Придністров'я). В дніпровських плавнях мають бути розміщені мобільні десантні підрозділи на надувних човнах (бажано з місцевих, які добре орієнтуються в ериках). Для Миколаєва важливу роль мають відіграти Березань (необхідно провести капремонт напівзруйнованої турецької фортеці) і Очаків. На цивільних аеродромах мати техніку і бетонні блоки, щоб швидко встановити їх на злітно-посадкові смуги. Необхідно пам'ятати, що тактичною атомною зброєю Путлер буде в першу чергу бити по скупченнях літаків (вертольотів), бронетехніки, стаціонарних підрозділах ракетних військ, не виключено по окремим населеним пунктам, що мають стратегічне значення. Снаряд начинений атомною вибухівкою не ракета, важче засікти і знешкодити. На бойовий дух фашистської Німеччини деморалізуючий вплив справляло бомбування союзниками міст агресора (Дрездена, наприклад). Що там на Південмаші? Необхідно вивезти на склади за межі міст з водоканалів запаси хлору (це бомба уповільненої дії). У випадку, якщо ці «барани» його не вивезуть, при враженні контейнерів; щільно закривати вікна і двері, вікна завішувати мокрими простирадлами, використовувати тактичні окуляри і мокрі ватно-марлеві пов'язки. На півдні активізуються диверсанти, завезені ще у січні поточного року. Не розумію, чому управління СБУ не мають короткого номера (як інші служби) щоб можна було безкоштовно додзвонитися з любого телефону? Чому в них немає електронної адреси для контактів з громадянами? Чи формуються тайники зі зброєю і вибухівкою для партизанської боротьби з російськими фашистами (свого часу підготовлений на спеціальних курсах у Харкові «простий» голова колгоспу С.Ковпак саме на такій базі організував загін)?

Можливо, після прочитаного, у когось виникли панічні настрої. Пам'ятайте, Путлер зі своїм військом припхався до нас не троянди дарувати. Уважніше слухайте, про що говорить Жиріновський. Він говорить в слух те, що ще не наважується говорити Путлер. В їх планах облаштування «русского мира» ми не значимося. Нас не буде. Якщо, звичайно, не дамо відсіч.

01.09.2014 Є.С.

Не можу змовчати...

Хотів би поділитися думками щодо ефективності перебування багатьох чиновників і деяких високопоставлених військових на своїх посадах. Справа в тому, що за всі роки незалежності, особливо останні роки посади обіймалися не за успіхи, інтелектуальний ріст, наполегливу роботу. Нагороди і посади зачасти можна було прикупити як яблука в супермаркеті. Ціна тільки інша. На все існували не офіційні розцінки. Тому й старалися в поті чола майбутні генерали вивести з ладу і розпродати на брухт техніку, аби на хатину в Пущі Водиці вистарчило і на лампаси. Я не можу сказати, що теперішні пузаті командарми набагато гірші від тих (тепер вже глибоких пенсіонерів), що нам дісталися у спадок від Союзу. Служив я у 1977-1978 рр. в розвід-баті (згодом в розвід-роті) при штабі дивізії. Бачив як на командно-штабних навчаннях по секретних тоді картах, де окремий клозет на місцині зображений, «вожді» не здатні були провести в мирних умовах розгортання полку в бойовий порядок. Афганістан, очевидно трохи навчив чомусь цих тупуватих і злодійкуватих вояк. Нажаль, бійці платять життям і здоров'ям за некомпетентність командування.

Однак, я не про це. Дивує, що за пів року від російського вторгнення Генштаб не спромігся замовити, чи поставити питання перед Кабміном, про виготовлення індивідуальних номерних жетонів для бійців (сталеві, мідні тощо). Мені не віриться, що приналежність останків наших Героїв якими переповнені морги прифронтових міст хтось дійсно визначає через генетичну експертизу в Києві. Адже, одна така експертиза коштує тисячі гривень. А, якщо я помиляюся, то вважаю це злочинною халатністю з метою дати комусь заробити. Загально відомо, що радянські бійці в роки Другої світової мали медальйони (на її початку), які через десятки років дали можливість ідентифікувати останнє місце спочинку воїнів.

Про зрадників

Зрадники – здатні виховати зрадників. Я про визволений Слов'янськ, де директора шкіл та вчителі істерично агітували на зборищах за ДНР продовжують вдавати, що нічого серйозного не відбулося. Не зрозуміла тут і позиція Міносвіти. Боятися наших самих справедливих судів? Діма Собачник з громадянином Бандюковичем не церемонилися, закриваючи україномовні школи в Донецьку, під виглядом укрупнення тощо.

Тут не останню роль мають відіграти громадськість і засоби масової інформації. А, то «крокодилячі сльози» лилися, коли дивився як прощалися в Криму солдати і матроси, що не зрадили із тими зрадниками, що залишилися (а таких дві третини). Я не здивуюся, якщо виясниться, що не тільки техніка залишена в Криму вбиває і калічить наших військових на Донбасі, але і їх вчорашні «побратими». Гроші ж не пахнуть? Мабуть, рублі таки пахнуть кров'ю підірваних ФСБ жителів Москви, вбитих російським спецназом дітей Беслану, розбомблених жителів міст і сіл Грузії та Сходу України.

Держава не спішить реально карати зрадників (більше формально), тому будуть плодитися нові Іуди.

Мені видається зрадою, що в мережі АТБ продаються кримські вина весняно-літнього розливу, підмосковної розфасовки кава і какао, пиво «Балтика», шоколад тощо, і жодного попередження, що це товар який принесе кошти ворогу щоб вбивати нас.

Ахматова – себто Ахметов

Цей жалюгідний слимак заліз у свій броньований панцир і носа не висовує. Ні для кого не секрет, що мільярди донецьких накопичилися не завдячуючи наполегливій праці чи інноваціям на виробництві. Найбільш густонаселений край держави, індустріальний «кулак» в умовах тотального хаосу за часів Горбачова (бартеризація економіки) і розтягування всього, що «погано лежить» у 1990-х рр. – все легко дісталось організованому криміналу з числа вчорашніх зеків і рекетирської шпани. В результаті кривавих перестрілок «пацани» розібралися хто чим опікується. Голодним роботягам вбили в голову, що вони буцімто годують львівських «бендеровцев», а також, привчили до політичного туризму – поїздок до Києва за платнею. Постукаєш день-другий пластиковою каскою об бруківку перед Кабміном і бюджетні гривні переведені власникам шахт. Якись копійки із того траншу діставалися і цим «забійникам». Прихопивши в нехитрий спосіб державну власність, нові господарі краю не забували й про принцип «хліба і видовищ». Футбол і хокей – вийшли на перший план. Такі капіталовкладення дали позитивний результат для рейтингу найбагатшої людини країни. Проштовхнуті Ахметовим і Путіним в парламент депутати (регіонали і їх сателіти комуністи), із другого разу в Президенти Янукович, дали не поганий політичний і економічний навар. Революція гідності обвалила всі плани «великих мрійників». Відгодована чиновницька челядь, продажне місцеве СБУ та підрозділи МВС стали аргументом Р. Ахметова в розмові з новою київською владою. Раз втікати нікуди, то потрібно нав'язати свої умови та правила, а попутно щось там бляяти про «мир». Ставка на відморозків із середовища наркоманів, пияків та зеків, при потуранні бездіяльних силовиків та втручання Росії зробили процеси мало контрольованими. Завжди мовчазний Ахметов заговорив, щось там про те, що давайте злякаємо ДНРівців бібиканням автомобільних клаксонів. Після кількох розтрощених бандюганами авто цей «креативний» захід зійшов нанівець.

Я вірю в перемогу нашого народу. Але, чомусь мені наснився сон, що під шум переможних салютів, вийде указ про нагородження доблесних Гепи і Допи орденами «Богдана Хмельницького», а за проявлений небувалий героїзм планетарного масштабу і «миролюбство» буде присвоєне звання «Героя України» цинічному донецькому олігарху Р.А. Повірте, так буває іноді?

Воєнком Кока

Це не жарт, Херсонський обласний воєнком носить таке горде прізвище. Вчора бачив по місцевому телебаченню в черговий раз цього «мужнього велетня». Агітував вступати добровольцями в батальйон територіальної оборони Херсон-2. Особливо воєнком приспівував, що батальйон буде боронити виключно Херсонщину. Свіже повір'я та віриться з трудом. Ці ж пісеньки воєнком співав і майбутнім бійцям батальйону Херсон-1. Не привчені наші воєнкоми говорити правду, головне план по набору виконати і відрпортувати на верх.

Я повертаюся до долі мого аспіранта-заочника Максима Зелінського. Максим далі свого носа не бачить. При «мінус 8», який із нього стрілок-піхотинець. Кока «прококав» наверх про виконання набору, а далі хоч Сонце не сходить. По цьому можна й стривоженій матері казати, що доля призовника не має турбувати воєнкома і, взагалі, чого ви його не відкупили? Може дійсно нагадати Прем'єру про його ж ідею – всі Коки з воєнкоматів на фронт, а на їх місце поставити травмованих в зоні АТО офіцерів, які краще знають хто потрібен на фронті, дивилися смерті в обличчя і зберегли від зачерствіння душу?

05.09.2014